

Tramankuluen jaitsiera handia

Montclar herri txiki bat zen, Tarragonako probintziako mendien artean ezkutatuta. Uda oro, herria ekitaldirik esperoenetako baterako prestatzen zen: Tramankuluen jaitsiera handia. Lehiaketa honetan, haurrek eta helduek etxean egindako ibilgailuak eraikitzen zituzten eta herriko kale nagusitik jaisten ziren, jaitsiera nahiko aldapatsua zuena. Ez zuen axola tramankuluak azkarrak ziren edo jendeari barre eragiten zioten, garrantzitsuena parte hartzea zen.

Arnauk eta bere koadrilak asteak zeramatzaten proiektuan lanean. Kutxa zaharrekin, bizikleta gurpilekin eta sukaldeko xafla batekin egindako bolante batekin, “Tximista” sortu zuten, jaitsierarako nahikoa ibilgailu sendoa. Pauk, Arnauren lagunik onenak, ere parte hartu zuen. Pau oso mutil asmatzailea zen eta beti zekien gauzak hobetzen. Gurpil-aulki bat ere bazuen, berak aldatua azkarrago eta arinagoa izateko.

—Ziur nago gurpil handi hauekin irabaziko dugula! —esan zuen Pauk, azken piezak doitzen.

Pau eta Arnauren taldean Eva zegoen, herrira bizitzera joan berri zen neska bat, baina jadanik konponketa-lanetan trebea izateagatik ezaguna zena. Biltegi batean aurkitutako paragolpe zahar batzuekin

ibilgailuaren aerodinamika diseinatzen lagundu zuen.

Lasterketaren eguna iritsi zen eta Montclar bete-betean zegoen. Plaza familia eta lagunez beteta zegoen, eta tramankuluak irteera puntuan aparkatuta zeuden, guztiak forma eta kolore bitxiekin. Pirata itsasontzi baten itxura zuen auto bat zegoen, hegazkin baten antzeko hegoak zituen beste bat, eta baita dinosauro itxurako tramankulu bat ere.

“Tximistaren” txanda iritsi zenean, Arnau, Pau eta Eva prestatu ziren. Pauk bere gurpil-aulki berezian jaistea erabaki zuen, bere taldeari atzetik jarraituz.

—Prest! Goazen! —oihu egin zuen Evak gogotsu.

Bulkada indartsu batekin, harrizko kaletik gidatzen hasi ziren. Arnauk bolantea kontrolatzen zuen, Evak pisua nola orekatu argibideak ematen zituen bitartean. Jendeak txalo eta animoak eman zizkien bidean zehar.

Erdibidean, oztopo txiki bat agertu zen: “Tximistaren” gurpiletako batek abiadura galtzen hasi zen errepideko harri baten ondorioz.

—Ez gelditu, egin dezakegu! —oihu egin zuen Pauk bere gurpil-aulkitik, azkar hurbilduz.

Pauk, trebetasunez, aurrera egin zuen “Tximistaren” ondoan jartzeko eta, bultzada leun batekin, abiadura berreskuratzen lagundu zien. Jendeak are ozenago txalotzen hasi zitzaien. Publikoa pozik zegoen elkarrekin nola lan egiten zuten ikustean, inolako atzerapausok geldiarazi gabe.

Helmugara iritsi zirenean, denak txalo zaparradaz lehertu ziren. Zeharkatzen lehenak ez izan arren, talde-espirituak eta elkarri

laguntzeko gaitasunak sari oso berezia irabazi zieten: lankidetza eta diseinu onenaren saria.

Arratsalde hartan, Montclar mendien atzean eguzkia sartzen ari zela, Arnauk, Pauk eta Evak izozkiarekin ospatu zuten, egindako lanaz harro.

“Garrantzitsua da elkarrekin egin dugula”, esan zuen Pauk irribarrez, aulkia herriko iturrirantz eramaten zuen bitartean.

“Eta oso ondo pasatu genuen!” gaineratu zuen Evak.

Egun hartatik aurrera, Montclar taldea adibide bihurtu zen nola aniztasunak eta pertsona bakoitzaren trebetasun desberdinek edozein proiektu, baita kaxa eta bizikleta zaharrez egindako tramankulu bat ere, benetako arrakasta bihur zezaketen.